

„Veš kaj, Tinče, danes se pa ne bodeva kopala tukaj, kjer se navadno. Pojdiva nižje dol! Morava poizkusiti nekoliko večjo vodo; tu je samo za otročiče. Jaz vem doli nižje za tolmun, kjer mi je voda ravno do vratu. Tam bo kakor nalašč za naju. Lahko se bova učila plavati, saj tukaj se ne moreš, ker si precej s kolenom ob kamen.“

Kdo bi ne ubogal tako modrega nasveta?

Šla sta in dospela do pravega kraja. Vsak za svojim grmom sta se slekla in se spodobno pripravila za kopanje.

Le polagoma sta stopala drug za drugim v tolmun. Višje in višje jima je segala voda, že je bila Drobničevemu do vratu. Obrne se nazaj po tovarišu in se mu zasmehlja — — kar se mu nekaj udere pod nogami, da izgubi tla.

O, kako milo je pogledal proti nebu, kako obupno mahnil z rokami, kako se lovil po površju, — menil je, da bo zdajzdaj zadnja ura.

Seveda Debeljakov ni mogel in ni smel za njim, da ne utoneta oba. Imel je pa dovolj zavesti, da je urno planil iz vode, ondi na bregu zagrabil mlado jelšo in jo podal tovarišu v rešitev.

Še je bil čas, oprijel se je veje in lahkotno je Tinče Tinčeta potegnil k bregu.

Vendar kar groza ju je bilo na tistem kraju. Urno se spravita in se zamišljena vrneta domov.

Doma tistega nista nikomur povedala. Toda onega tolmana sta se ogibala kot ognja. Še tedaj, ko sta bila velika, se nista marala nikdar ondi kopati.

Da bi se le oba Tinčka tudi tako skrbno ogibala vseh onih krajev, kjer je nevarnost za dušno življenje!

Ferd. Gregorec.

Večer.

Že tone solnce za gorami,
Pošilja zadnji nam pozdrav;
Že božje zvezdice migljaje
Želé nam lahko noč z višav.

In angelci hité po svetu,
Zapirajo ljudem oči,
Pa čuvajo nedolžno deco,
Da solnček spet jo prebudi.

Stepin.

